

dem, om de tro at kunne forsvare overfor deres Vælgere at stemme for et Forslag som det her af Regjeringen forelagte Forslag. Vel kunne Høire og Oppositionen være uenige i mange Retninger, vel kunne de have særlige og forskellige Interesser at pleie, men dette One havde jeg dog troet, at de vare enige om, dette One, at bevare deres Indflydelse paa Statens Styrelse. Jeg tror ikke, at deres Vælgere have sat dem her ind paa Thinge, for at de skulle give det Allersjærneste bort af den Ret, deres Vælgere have ifølge Forsfatningen, til at være medbestemmende i deres egne Anliggender. Der les fra den ene Side. Jeg forstaaer godt, at det ikke betragtes som Alvor fra den ene Side. Det gjør det fra min Side, men det generer ikke mig, at De ler, det have De Ret til, naar De ikke ville være alvorlige. Jeg siger, at i Dag er det maaste os, som en saadan Vedtagelse kunde komme til at ramme, men i Morgen kan det blive Dem, og det bliver et meget stort Spørgsmaal, om Deres Vælgere ville være godt tjente med, at de paa den Maade muligvis i Diebliffet komme Oppositionen til Bivs. Ved en senere Veilighed kan det komme til at skade Dem selv i en ganske bethdelig Grad, og De kunne stole paa, at stemme De for Forslaget, som det foreligger, skulle vi overfor Vælgerne tales ved med Dem i den Retning. Det er ganske sikkert mærkværdigt at se paa, med hvilket Velbehag Høires Ordsfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), kan forsvare dette Forslag. Jeg forstaaer det ikke, men naar det ærede Medlem forsvare det, maa han vel selv mene det. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem kan være med til at forsvare, stemme for og anbefale en Sag som den foreliggende, hvor det jo er afgjort, at et af Thingene vil komme til at tage sin Indflydelse paa Lovgivningsarbeidet. — Til Oppositionen skal jeg kun bemærke, at jeg har fremsat disse korte Bemærkninger for atter at gjøre det klart for Dem, at vi staa paa deres Side, at vi maaste i Diebliffet staa stærkere paa deres Side, end vi have staaet tidligere. De sidste Dages alvorlige Forhandling har bidraget til at lade ogsaa os tage Ordet og tilgive Dem vor Støtte, og det Æneste, vi forlange af Dem, er, som jeg tidligere har bemærket i Thinget, dette, at De skulle være konsekvente, staa fast, ikke lade Dem røkke. Vilde De dette, vilde De handle konsekvent, vilde De staa fast og behandle Sagerne med den Alvor, som de nødvendigtvis bør og maa behandles med for at komme ind i det rette Spor, kan jeg tilgive Dem vor Støtte, som jeg tror ikke er saa ganske lille.

Sagd: Jeg skal kun aldeles i Forbigaaende bemærke til det Spørgsmaal, der blev henvendt til den Side af Thinget, hvortil jeg henregner mig, om vi ville opgive vor Indflydelse paa Landets Regjering, at jeg hidtil ikke har vidst, at vi havde nogen som helst saadan; jeg har ikke mærket, jeg har aldrig en Gang haft en Anelse om, at vi havde det; og med Hensyn til vor Indflydelse paa Lovgivningen vil jeg sige, at vi gjerne vilde have noget Mere, end vi hidtil have haft, thi hidtil har jeg ikke mærket, at der i denne Sal har været tillagt os nogen som helst Veilighed til at gjøre Indflydelse gjældende. Altsaa, i den Retning tror jeg ikke, at den sidste ærede Taler var heldig med at pege paa Noget, som vi skulde være bange for at miste. Men jeg skal i Almindelighed gjøre en Bemærkning, som maa henføres til det Foredrag, som vi hørte af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup). Der blev allerede i Gaar af den samme ærede Taler, gjort opmærksom paa, at den ene af Lovgivningsmagtens tre Faktorer ikke var berettiget til at gjøre den hele Lovgivningsvirksomhed umulig eller som han sagde, vælte det Hele. Det er jo dog en Kjendsgjerning, at de tre Dele af Lovgivningsmagten efter Grundloven skulle enes om enhver som helst Lovgivningsvirksomhed ogsaa paa Finantslovens Omraade. Det er jo ogsaa givet, som den ærede Rigsdagsmand selv pointerede, at en enkelt af disse Myndigheder har det i sin Magt at gjøre de tvende andre fuldstændig ude af Stand til lovlig at gennemføre Noget; den Styrke har enhver af dem ved sit Rei. Naar nu altsaa dette Thing stiller sig saaledes overfor de to andre Dele af Lovgivningsmagten, at det efterhaanden ikke alene bliver disse vanskelige og vanskelige, men tilsidst positivt umuligt at kunne gennemføre noget som helst Lovgivningsværk, kan man saa lægge Ansvarer derfor paa de andre Dele? Det er ikke alene antydet, men temmelig direkte udtalt gjentagne Gange her i denne Sal, at man skulde gjøre Regjeringen det saa vanskeligt som muligt at regjere, at blive paa sin Plads. Der er navnlig baade i Dag og i Gaar fremkommet Hentydninger til, at man nu snart havde bragt Regjeringen i en saadan Stilling, at den ikke var i Stand til at regjere. Det er en ganske forunderlig Logik, som de ærede Talere anvende, samtidig med at de ikke skjule dette Maal for deres Stræben, samtidig dermed med endnu større Styrke at vælte Ansvarer derfor over paa Regjeringen og paa os Andre, forsaavidt vi